

настаняването имъ въ Мизия. Аспарухъ прѣминалъ рѣка Дунавъ, покѣрилъ мизийскитѣ словѣни, които срѣщналь на пътя си къмъ областта на Варна, и тамъ споредъ Теофана и Никифора окончателно се настанилъ съ войската си. Отъ тамъ прабългаритѣ разпространявали по всички направления мизийскитѣ си владѣния, като покорили съседнитѣ словѣни, сѣверитѣ и другитѣ седемъ или шестъ словѣнски рода, които и обложили съ данѣкъ⁷⁶. Слѣдъ като достатъчно си разширили държавата и се усилили и заякнали чрѣзъ покоренитѣ словѣни, които между другото били длѣжни да даватъ на прабългаритѣ военна помощъ, както порано давали и на аваритѣ, тѣ започнали да прѣминаватъ Стара-планина и да навлизатъ въ Тракия, дѣто унищожавали византийскитѣ градове и села и заробвали жителитѣ имъ. Византийскитѣ императоръ, безсиленъ да ограничи нашествията на българитѣ въ държавата си и непригответенъ да прѣмине Стара-планина и да ги разбие въ самото имъ гнѣздо, се принудилъ (679) да склучи съ тѣхъ договоръ съ задължение да имъ плаща годишенъ данѣкъ⁷⁷. Мирниятъ договоръ, който склучили византийскитѣ императоръ Константинъ Погонатъ и българскиятъ князь Аспарухъ, билъ основниятъ камѣкъ на новата българска балканска държава, защото съ него Византия се отказала отъ претенциитѣ си на заетата и завладѣна отъ българитѣ територия, Мизия, и официалиогипризнала за самостоятелна и независима държава. Прѣдвиждали ли сж, знаели ли сж князь Аспарухъ и императоръ Константинъ, какво велико дѣло извършатъ съ склучването на мирния договоръ? Безспорно не! Първиятъ се задоволявалъ съ побѣдитѣ си и се радвалъ на по-

⁷⁶ Ibid. 40.
549.

⁷⁷ Ibid.